

POSTANOWIENIE

21 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 21 grudnia 2023 r. w Warszawie
zażalenia K.K. i K. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej
w W.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 3 marca 2023 r., VII AGa 481/22,

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w W.

przeciwko K.K. i K. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej
w W.

o wydanie,

**uchyla zaskarżone postanowienie, pozostawiając
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego
w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Pozwane K.K. oraz K. sp. z o.o. w W. wniosły zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 3 marca 2023 r., którym Sąd odrzucił ich skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24 października 2022 r., ze względu na nieuzupełnienia opłaty od skargi kasacyjnej.

Zażalenie oparły na zarzutach naruszenia następujących przepisów:

1. art. 27 pkt 11 w zw. z art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 130 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że należna opłata od skargi kasacyjnej w niniejszej

sprawie nie została uiszczona,

2. art. 327¹ § 1 w zw. z art. 361 i art. 391 § 1 k.p.c. przez brak wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, na jakiej podstawie prawnej Przewodniczący w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie, a następnie Sąd Apelacyjny w Warszawie uznał uiszczoną przez pozwanych opłatę za nieprawidłową,

3. art. 398⁶ § 2 k.p.c. przez odrzucenie skargi kasacyjnej jako nieopłaconej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie jest zasadne.

W stanie prawnym obowiązującym przed 7 listopada 2019 r. w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że od zarządzenia przewodniczącego nakładającego na stronę obowiązek uiszczenia opłaty sądowej, jako dotyczącego „wymiaru opłaty” (art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c.) przysługuje zażalenie (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2015 r., III CZP 25/15, OSNC 2016, nr 5, poz. 60 oraz uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2007 r., III CZP 71/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 36). Po wejściu w życie ustawy nowelizującej art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c. został jednak uchylony, a zażalenie w tym zakresie nie zostało przewidziane ani w art. 394 § 1 pkt 6 k.p.c., ani w art. 394^{1a} k.p.c. regulujących obecnie zażalenia na postanowienia i zarządzenia w przedmiocie opłat i kosztów. Strona ma natomiast - zgodnie z zamierzeniem ustawodawcy - możliwość kwestionowania wysokości nałożonej na nią opłaty w ramach zaskarżenia rozstrzygnięcia o zwrocie (odrzuconiu) pisma (zob. druk sejmowy nr 3137, Sejm VIII Kadencji, str. 86 oraz uchwała Sądu Najwyższego z 11 września 2020 r., III CZP 86/19).

W sprawie będącej przedmiotem zażalenia pozwane wniosły opłatę od skargi kasacyjnej po 200 zł. Sąd Apelacyjny wezwał skarżące do wpłacenia dodatkowo 4669 zł., która to kwota nie została uiszczona. W uzasadnieniu zaskarżonego Sąd Apelacyjny nie wyjaśnił, z jakiego powodu uznał, że skarga kasacyjna nie została opłacona. Słuszny jest zatem zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 w zw. z art. 361 i art. 391 § 1 k.p.c.

W związku z brakiem wskazania podstawy rozstrzygnięcia co do wysokości opłaty od skargi kasacyjnej, zażalenie wniesione zostało przez pozwane w oparciu o założenie, że uwadze Sądu uszedł art. 27 pkt 11 u.k.s.c. ustalający opłatę stałą w wysokości 200 zł, bądź, że w ocenie Sądu przepis nie znajduje w tej sprawie zastosowania ze względu na rozpoznawanie sprawy na podstawie przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejsze zażalenie podziela pogląd wyrażony w zażaleniu, wskazujący na brak podstaw do różnicowania w zakresie opłaty od skargi kasacyjnej w sprawach o opróżnienie lokalu w zależności od tego, czy jest to sprawa gospodarcza, czy też sprawa cywilna, rozpoznawana w tzw. postępowaniu zwykłym. Niewątpliwie sprawy gospodarcze mieszczą się w pojęciu spraw cywilnych. W związku z tym należy przyjąć, że jeżeli w art. 26–28 u.k.s.c. mowa jest o sprawach cywilnych, to ustawodawca miał na myśli również sprawy gospodarcze, za wyjątkiem tych, co do których opłaty zostały uregulowane odrębnie w art. 29 – 34a u.k.s.c.

Należy zgodzić się ze skarżącymi, że nie można uznać za uzasadnione odmienne ustalanie opłat od pism tego samego rodzaju, biorąc pod uwagę jedynie rodzaj postępowania w jakim wnoszone są przedmiotowe pisma (środki zaskarżenia). Z powyższych względów należy przyjąć, że opłata od skargi kasacyjnej w sprawie o opróżnienie lokalu rozpoznawana w postępowaniu w sprawach gospodarczych wynosi 200 zł (art. 27 ust. 11 w zw. z art. 18 ust. 2 u.k.s.c.).

W związku, z tym odrzucenie skargi kasacyjnej pozwanych, z powodu nieuzupełnienia opłaty od skargi kasacyjnej, w sytuacji kiedy każda z pozwanych uiściła 200 zł tytułem opłaty od skargi kasacyjnej było nieprawidłowe.

Z tych względów na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (art. 108 § 2 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

(M.M.)

[ms]

